

[Glensgård.]

tiets forslag, såfremt de konservatives og kristeligt folkepartis forslag ikke bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Inge Krogh (Kr.F):

Jeg mener absolut, at vores eget forslag er det bedste.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*):

Det er jo lidt vanskeligt efter denne debat at finde ud af, på hvilken måde de forskellige synspunkter kan forenes, og det er der ikke noget nyt i. Vi har haft de debatter før. Der er heller ikke noget nyt i det, fordi vi jo lever i et repræsentativt demokrati, og når talen er om organisationerne, som vi har diskuteret så indgående her i dag, er der også tale om et repræsentativt demokrati, som altså må og vil indebære, at flertallet må gennemføre nødvendige beslutninger, som ikke alle er enige i.

Jeg tror, det er afgørende vigtigt, at sådanne demokratiske regler bevares både i det parlamentariske liv og i organisationerne. Det har jeg jo tidligere givet udtryk for. Jeg skal ikke gentage det.

Jeg har nogle bemærkninger til enkelte af ordførerne. Hr. Brøndsted sagde, at venstres forslag var ikke vendt imod de faglige organisationer eller vendt mod organisationerne, men det var ikke rimeligt at betale til politisk arbejde og politisk presse, i alle tilfælde kun frivilligt. Jeg må nu sige, jeg er ikke enig med hr. Brøndsted. Jeg mener, det først og fremmest er vendt imod fagbevægelsen. Der ville jo ikke være noget i vejen for, selv om man gennemførte en lov af den karakter, man her har vedtaget, at andelselskaber, store koncerner, aktieselskaber — i øvrigt måske uden at tage særlige hensyn til aktionærerne — kunne bevilge beløb til de partier, som de nu ønsker at støtte. Derfor ville et forslag af den karakter, som her er præsenteret, i særlig grad være vendt imod fagbevægelsen.

Hr. Enggaard ønskede, at retstilstanden omkring blokader kunne blive afklaret noget mere. Nu vil jeg gerne sige allerførst, at vi har jo i arbejdsmarkedsudvalget indgående drøftet lovligheden af de kollektive kampskridt for at få overenskomst på de ikke overenskomstdækkede områder, og jeg

har ikke mødt nogen indsigelse imod det, jeg har redegjort for, nemlig at de blokader, som har været varslet og iværksat, var fuldt ud lovlige, og at det efter gennemførelsen af den nye arbejdsretslov er sådan, at man kan indbringe sager om lovligheden af de metoder, man anvender for at få kollektiv overenskomst, også på det uorganiserede område, for arbejdsretten. I begge de to tilfælde, som har været nævnt, altså Bækkelund og Info, har man ikke benyttet sig af denne ret.

Må jeg gøre en bemærkning til fru Nathalie Lind. Det meste af det er formentlig noget, justitsministeren kommenterer. Jeg forstod fru Nathalie Linds udtalelse sådan, at man mellem norsk LO og norsk arbejdsgiverforening var enige om, at eksklusivaftaler var ulovlige eller i alle tilfælde ikke tilladt. Det betyder vel som i Danmark, som jeg redegjorde for det, at eksklusivaftaler vil være i strid med hovedaftalen, på samme måde som de er her. Fru Nathalie Lind nævned fra en artikel skrevet af Per Jacobsen om eksklusivaftaler, at de var retsstridige i Norge, og hun fandt, sådan opfattede jeg det, at jeg burde være gået noget længere frem i mine studier af disse problemer. Heroverfor vil jeg gerne sige, at vi er skam gået så langt frem i vore studier i arbejdsministeriet, som vi havde mulighed for. Den 28. oktober, altså for to dage siden, havde en af mine medarbejdere i ministeriet en samtale med formanden for arbejdsretten i Norge, professor Kristen Andersen, som over for min medarbejder bekræftede det, som jeg har oplyst i mit indlæg her i dag. Det er altså sket så sent som for to dage siden.

Hr. Bay nævnte noget om, at Aktuelt fjerner sig fra varetagelsen af lønmodtagernes interesser, derfor bør der ikke ydes tilskud til den socialdemokratiske presse gennem de faglige organisationer.

Må jeg lige for en ordens skyld understrege, at det er ikke socialdemokratiets presse, det er Aktieselskabet A-pressen, fagbevægelsens presse, som LO udgiver, som LO har den altovervejende interesse i, og som man altså udgiver for at få varetaget medlemmernes interesser.

Hr. Hilmar Baunsgaard rejste et spørgsmål, der er svært at besvare. Han sagde noget i retning af: hvor går grænsen for organisationernes arbejdsområde og opgaver? Han sagde også, det var svært at diskutere